

El factor Puigdemont

written by Jaume Renyer | 3 d'octubre de 2021

L'episodi de l'Alguer en la llarga persecució del poder espanyol contra el president Carles Puigdemont ha estat un revulsiu puntual per al moviment independentista afectat pel [procés de desconstrucció promogut per ERC](#) i al qual ni la CUP, ni Junts per Catalunya han sabut fins ara donar resposta.

Josep-Lluís Carod-Rovira, en aqueix article d'ahir al vespre a *Nació Digital*, exposa encertadament la seva significació estratègica, [Puigdemont, una pedra a l'estany](#), del qual val la pena destacar-ne aqueixos paràgrafs:

“De cara al món, garantida l'estabilitat governamental, gràcies al suport parlamentari d'independentistes catalans, el tema ja apareix com a, si no resolt del tot, sí encarrilat i desactivat. Ja fa temps que del país i de la seva causa emancipadora no se'n parla fora d'aquí, ni ocupa portades de diari, ni entrades de telenotícies, com abans. Catalunya és un estany plàcid d'aigües calmades, per on fa de bon navegar sense por de cap tràngol sobtat o d'una maregassa inesperada. Però hi ha un factor que desmenteix el relat oficial, el desmunta i té la capacitat, en pocs segons, de fer aflorar una causa que semblava, si no perduda, sí esmorteïda. I aquest factor, l'únic capaç ara mateix de generar aquests canvis imprevistos i retornar una certa vitalitat i esperit de lluita a la voluntat emancipadora, es diu Carles Puigdemont, una pedra a l'estany, que en mou totes les aigües, el factor de resistència i rebel·lia no controlable per Espanya, que s'hi enfronta, a més, amb optimisme, coratge i encomana moral de victòria.”

I afegeix: “En realitat, als que manen no els interessa que l'extradeixin per les conseqüències imprevisibles que això provocaria: ressò internacional majúscul, inestabilitat parlamentària allà i aquí, crisi de govern a tots dos llocs,

defunció de la taula de diàleg, ingovernabilitat i milers de persones al carrer que no farien altra cosa que enfortir el personatge proscrit com a líder nacional, aquí, a Espanya, a Europa i al món. I prou que ho saben i ho temen.” Per cloure la seva reflexió, sempre constructiva, amb una crida a la complementarietat estratègica entre taula de diàleg i unilateralitat, entre ERC i Junts per Catalunya, entre Puigdemont i Junqueras.”

Dissortadament, la realitat és ben bé una altra, com percep [Francesc Abad en un apunt](#) al seu blog de fa quatre dies: “Finalment, fins i tot amb un treball de camp de l’enquesta fet abans de la detenció del president Puigdemont a l’Alguer, i de tot el que l’ha seguida, d’aquesta nova victòria de l’exili sobre la repressió de l’Estat espanyol, el lideratge del president Puigdemont en l’espai de Junts és extraordinari. Cap líder de cap altre partit té, entre els seus votants, la valoració que té el M.H. President entre els votants de Junts. Una dada curiosa és que KRLS és el millor valorat pels votants de la CUP, fins i tot per sobre de la candidata de la CUP, de la Dolors. I evidentment KRLS és l’enemic a batre per a l’espanyolisme, que és al líder que puntua pitjor. I lamentablement el sectarisme de la política de la direcció i dels voceros d’ERC té aquí un impacte clar. Els votants d’ERC només valoren KRLS amb un 5,2, mentre els de Junts valoren Oriol Junqueras amb un 6,9. El sectarisme de l’aparell d’ERC i l’impacte que està tenint en el seu electorat el veiem molt clar aquí, quan valoren Illa amb un 5,3, pel damunt del president Puigdemont. En fi. ERC està recollint el que fa tant de temps sembla, i no és una bona notícia, perquè està impactant en el seu electorat, i l’està arrossegant als posicionaments tan sectaris i divisius de la seva direcció i del seu cor d’opinadors. És una pena, perquè és el mateix sectarisme que sembla portar una part no negligible del seu electorat, de l’electorat d’ERC, a rebutjar la independència.

Com sempre dic, ens necessitem a tots per fer la independència. Em fa mal que el partidisme esgarriés de la direcció d'ERC i dels seus opinadors arrossegui el seu electorat a valorar millor Salvador Illa que Carles Puigdemont. Fa molt mal. I tots hi hauríem de pensar i rectificar. D'alguna manera aquest cap de setmana, amb tot el que ha passat a l'Alguer, crec que s'estaria en la direcció correcta, i que cal valorar molt positivament el paper i la reacció lleial del president Pere Aragonès."

Les apel·lacions a Esquerra per tal que rectifiqui el seu capteniment sectari són estèrils, l'actual direcció amb Junqueras al capdavant [no creu ni en la unitat, ni en la unilateralitat, ni en la independència](#). Neguen que el conflicte sigui [entre l'Estat espanyol i el poble català](#), fugen de la confrontació entre dos nacionalismes, el dominant i el d'alliberament, que apleguen els interessos socials contraposats entre els quals es beneficien –efectivament o simbòlicament–, de l'ordre estatal espanyol i els que en són perjudicats sistemàticament.

Esquerra considera el PSOE (i els Comuns) com a aliats, no com l'enemic que realment són, i subordina l'autodeterminació de Catalunya a la reforma del sistema polític espanyol. Com pot ser que la negociació entre governs no incorpori el compromís de mantenir la mateixa representació nacional a les Corts espanyoles i al Parlament Europeu i Esquerra tingui mans lliures per actuar com a partit? Com poden aprovar els pressupostos del govern del PSOE a canvi de res, contravenint [la proposta d'Heribert Barrera](#) de fer ingovernable l'Estat espanyol mentre no reconegui el dret d'autodeterminació del poble català?

Per tots aqueixos motius la seva prioritat és liquidar el factor Puigdemont, bloquejar el Consell per la República i [desactivar l'independentisme](#). Gestionar la dependència, participant de les elits subalternes, és la prioritat d'ERC. Aqueixa realitat aboca l'independentisme subsistent a una

llarga travessa del desert estratègic en el qual està ara instal·lat, mancat d'alternativa immediata a la taula de diàleg indefinida a la qual Junts per Catalunya també s'hi ha afegit. Només la persistència de l'ANC, l'activació efectiva del Consell per la República, el lideratge de Carles Puigdemont a l'exili i a l'interior, desvinculat de la presidència de Junts, poden permetre un capgirament a mitjà termini, si a més la CUP també hi participa.

Post Scriptum, 2 d'octubre del 2021.

El president Puigdemont reivindica el mandat de l'1-0 en un [discurs institucional](#) emès el proppassat 30 de setembre amb un contingut propi d'un home d'estat, català evidentment, que contrasta amb el to mesell del que ha pronunciat el president Aragonès.